

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: **A. T.**

státní příslušnost Ruská federace

zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.

sídlem Kovářská 939/4, Libeň, 190 00 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-131/LE-BA02-ZA10-2020, ze dne 1. února 2021, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce je státním příslušníkem Ruské federace a dne 8. 11. 2020 podal v České republice v pořadí již druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku (dále též „napadené rozhodnutí“) rozhodl o nepřipustnosti žádosti podle § 10 odst. 1 písm. e) zákona číslo 32/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“) a řízení o ní podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.
2. Nepřipustnost žádosti odůvodnil žalovaný tím, že se jednalo o opakovanou žádost žalobce a žalobce uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Ruska opětovně vrátit. Tyto důvody se týkají se obav z trestního stíhání kvůli účasti na demonstraci. Žalobcem tvrzené nové skutečnosti týkající se jeho vztahu s partnerkou pak nepovažoval žalovaný za důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný poukázal na tvrzení žalobce, podle kterých navázal svůj vztah s partnerkou během předchozího azylového řízení, tedy v nejisté situaci ohledně svého dalšího pobytu na území České republiky. Žalobce si měl být vědom toho, že v případě negativního rozhodnutí bude muset Českou republiku opustit. Žalovaný navíc podle odůvodnění napadeného rozhodnutí nepovažuje žadatelem tvrzené osobní vazby na území České republiky za natolik zásadní, aby znemožňovaly jeho vycestování z České republiky. Vztah žalobce s partnerkou trvá asi jeden rok a žalobce ani není biologickým otcem jejího syna. Ačkoliv partnerka v písemném prohlášení deklaruje citovou i finanční závislost na žalobci s tím, že bydlí u jeho rodiny, žalovaný nespatřuje žádnou objektivní překážku, proč by se synem nemohli i po odjezdu žalobce z České republiky nadále u jeho rodiny pobývat, pokud je jejich vztah natolik hluboký, jak se oba snažili přesvědčit. Jako čeští občané navíc mohou v případě potřeby využít pomoci ze strany českých státních orgánů či institucí. Ohledně dalších rodinných vazeb žalobce v České republice (matka a sestra) odkázal žalovaný na rozhodnutí o první žádosti žalobce a k tvrzením o bratrovi české státní příslušnosti žalovaný uvedl, že je žalobce tvrdil až v novém řízení a podle odůvodnění napadeného rozhodnutí se tak snaží prostřednictvím apelu na své rodinné a osobní vazby v České republice pouze vystupňovat dojem nemožnosti svého odjezdu z České republiky za situace, kdy reálně hrozí, že bude muset Českou republiku opustit. Žalovaný dále konstatoval, že v Rusku nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována jeho předchozí žádost (27. 11. 2019) k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tj. že by svědčila o tom, že by žalobce mohl být v zemi původu vystaven pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo by mu hrozila vážná újma podle § 14a téhož zákona.
3. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce dne 16. 2. 2021 včasnou žalobu, ve které navrhoval jeho zrušení a vrácení věci žalovanému zpět k dalšímu řízení. Žalobce v žalobě namítl, že v řízení došlo k porušení ustanovení zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), a to konkrétně § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4, dále § 12 a § 14a

zákona o azylu, neboť žalobce byl v zemi původu politicky aktivní (proti ruskému režimu), na což již doplatil, byl zmlácen na demonstraci a ošetřen, proto má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání politických názorů a v Rusku mu hrozí nebezpečí vážné újmy. V další části žaloby uplatnil žalobce dva žalobní body, a to i) nezohlednění jeho nového vztahu s přítelkyní a jejím synem a ii) také aktuální politické situace v Rusku.

4. V rámci prvního žalobního bodu se žalobce dovolával především článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a článku 3 Úmluvy o právech dítěte. Konkrétně namítal, že oproti původně podané žádosti bydlí se svojí přítelkyní a s jejím synem, kterého společně vychovávají. Bydlí rovněž s ostatními členy své rodiny (matkou a sestrou). S přítelkyní se chystají vzít a žalobce bude zapsán do rodného listu jejího syna. V České republice má navíc bratra, který již získal české občanství. V těchto skutečnostech spatřuje žalobce důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2010, čj. 2 Azs 14/2010 - 92, ze kterého vyplývá, že novou skutečností může být právě i soukromý či rodinný život s tím, že i za situace, kdy je opakovaná žádost o mezinárodní ochranu nepřipustná, pokud jde o důvody azylové, neznamená to, že nemají být posuzovány též možné důvody doplňkové ochrany. Žalovaný se podle žalobce nezabýval tím, zda případné odcestování „otce“ dítěte nebude mít vliv na jeho rozvoj, jestliže dosud dítě vyrůstalo společně s matkou a žalobcem a nyní by muselo dojít k opuštění země žalobcem, který by se následně nějakou dobu nemohl vrátit, čímž by tak dítě minimálně na dobu uděleného správního vyhoštění přišlo o svého otce.
5. V dalším žalobním bodě poukázal žalobce na aktuální politickou situaci v Rusku, která podle něj rovněž nebyla žalovaným dostatečně zohledněna. Žalobce zopakoval svůj příběh z roku 2012, kdy byl zmlácen a musel být ošetřen v nemocnici. Žalobce svá tvrzení o aktuální situaci v Rusku opřel o řadu dokumentů, a to např. Výroční zprávu organizace Amnesty International za rok 2017, Zprávu organizace Freedom House „Svoboda ve světě“ publikovanou v roce 2020, Výroční zprávu organizace Human Right Watch ke stavu lidských práv ve světě v roce 2019, publikovanou v březnu 2020, výroční zprávu organizace Human Rights Watch ke stavu lidských práv ve světě v roce 2018, publikovanou v březnu 2019, zprávu Amerického ministerstva zahraničí o situaci v oblasti lidských práv v Ruské federaci za rok 2018 z března 2019, zprávu Amerického ministerstva zahraničí o situaci v oblasti lidských práv v Ruské federaci za rok 2019 z 11. 03. 2020, Usnesení Evropského parlamentu ze dne 12. března 2019 o stavu politických vztahů mezi EU a Ruskem a zprávu organizace Human Rights Watch „Online a na všech frontách: útok Ruska na svobodu projevu“ ze dne 18. 7. 2017. V neposlední řadě žalobce odkázal na veřejně dostupné informace o zemi původu, které při svém rozhodování užívá žalovaný správní orgán, konkrétně informaci OAMP „Ruská federace, Bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 14. srpna 2019, ve které se uvádí, že ani poslední parlamentní volby na podzim 2016 ani poslední prezidentské volby v březnu 2018 nesplnily mezinárodní standardy především z důvodů vměšování státních úřadů a manipulace s volebním procesem. V roce 2018 pokračoval tlak na občanskou společnost nebo na některé menšiny a docházelo k systematické kriminalizaci opozičních představitelů. Přestože ústava zakazuje užití mučení a jiného krutého, nehumánního a ponižujícího zacházení a trestání, objevila se řada zpráv, že bezpečnostní složky využívají často těchto nástrojů, např. při

vymáhání doznání. I informace rozhodovacího správního orgánu tedy poukazují na problémy, které zmiňoval sám žadatel. Na základě výše uvedených zpráv je tak zřetelné, že jakmile osoba projevuje svoje politická práva, může být výsledkem zacházení již naplnění obsahu pojmu pronásledování. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že po něm nelze požadovat, aby svoje politické přesvědčení nedával najevo, jestliže je v Ruské federaci takto přísný režim, neboť by tím došlo k omezení jeho (nejen) politických práv. Žalobce uvedl, že si je vědom, že uvedl shodné skutečnosti ve věci jeho politické participace jako u první žádosti, bylo ovšem povinností správního orgánu zohlednit především nebezpečnou situaci, která se zde odehrává i s ohledem na aktuální vývoj kolem demonstrací za osobu Alexeje Navalného. Žalovaný měl také zohlednit skutečnost, že žalobce byl hudebníkem a vystupoval na demonstraci, tudíž nebyl pouze jedním z řadových členů, ale byl osobou, která byla na demonstraci vidět a byla osobou známou. V této souvislosti tak měl žalovaný uplatnit svou pravomoc dle § 11a odst. 4 zákona o azylu a z důvodů hodných zvláštního zřetele, které jsou především spatřovány v dlouhodobě špatné bezpečnostní a politické situaci v Rusku, o žádosti žalobce meritorně rozhodnout.

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K novým skutečnostem spočívajícím ve vztahu žalobce s českou občankou žalovaný uvedl, že se nejedná o skutečnosti, které by svědčily o tom, že by jmenovaný mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona. K rodinným vazbám žalobce v České republice žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že rodinné poměry žadatele mimo zcela výjimečné případy nepostačují pro udělení doplňkové ochrany. Ve vztahu k situaci v Rusku pak žalovaný dodal, že v Rusku nedošlo od projednání předchozí žádosti žalobce k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s.; žalovaný souhlasil s projednáním věci bez nařízení ústního jednání a žalobce na dotaz soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání, ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nereagoval, proto se má podle § 51 odst. 1 (druhé věty) s. ř. s. za to, že je jeho souhlas s tímto postupem udělen (žalobce byl přitom o takovém procesním následku poučen).
8. Ze správního spisu krajský soud ověřil, že žalobce již dne 19. 6. 2019 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod žádosti uvedl obavy z vězení v Rusku, protože chodil na protiputinovské demonstrace, jako hudebník byl v Rusku trochu veřejná osoba a dával najevo, že je proti Putinovi. Zúčastnil se demonstrace, na které jej zajistili a zmlátili. Po propuštění z nemocnice odjel hned do Prahy. Od otce ví, že jej doma hledala policie a nechali mu tam předvolání. Od té doby v Rusku nebyl. Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 11. 2019 rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje.
9. Dne 8. 11. 2020 podal žalobce novou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci údajů k žádosti uvedl v kolonce politické přesvědčení doslovně: „*Ano, každý člověk musí mít na*

výběr. Když je zakázána svoboda slova, je to omezení lidských práv. Jsem tak přesvědčen, že člověk musí mít na výběr. Jeho výběr musí být respektován, pokud to neškodí okolí.“ Ke svému rodinnému životu žalobce uvedl, že je svobodný, žije s družkou, svoje děti nemá, ale s družkou vychovává jejího syna, kterému je 2,5 roku. Bude zapsán v jeho rodném listě jako otec. Do České republiky se přestěhoval v červnu 1996 z Moskvy, kdy jej matka se sestrou přivezla na dovolenou a už zde zůstali. Od roku 1997 tady měl na základě sloučení rodiny trvalý pobyt, o který z důvodu trestné činnosti v roce 2013 přišel. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že na konci roku 2012 byl politicky aktivní a vystupoval s nesouhlasem proti režimu v Rusku. Na demonstraci jej pozval kamarád, aby si tam zahráli a řekli své názory. Na demonstraci byl zmlácen, dostal se do nemocnice, někteří účastníci demonstrace byli zatčeni a dostali trest odnětí svobody. Pro něj byli dvakrát na jeho adrese v Moskvě, dostával výzvy, aby se dostavil na policii. Po demonstraci odjel do Prahy. Neví, jestli se do Ruska může vrátit alespoň jako turista. Během prvního řízení se seznámil s občankou ČR H. V., se kterou začali bydlet spolu s jejím synem. Syna přítelkyně bere jako vlastního a bude zapsán v jeho rodném listě. Právě vztah s družkou označil žalobce jako novou skutečnost. V podání ze dne 18. 1. 2021 žalobce doplnil, že nechce, aby byl odloučen od české rodiny, tj. družky a jejího syna, se kterými má blízký vztah a nedokáže si představit život jeden bez druhého, dále zde má matku, sestru a bratra, který je již občanem České republiky a odloučení od nich by jejich životy rovněž ovlivnilo, protože jsou si velmi blízcí a nikoho jiného už nemají. Součástí spisové dokumentace jsou také informace odboru azylové a migrační politiky (OAMP) o Rusku: „Bezpečnostní a politická situace v zemi“ z května 2020 a „Údaje o zemi – Ruská federace“ z března 2020, informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) „Údaje o zemi Ruská federace“ a dále Výroční zpráva Human Rights Watch 2020 o Ruské federaci z 10. 2. 2020 (překlad pod hlavičkou OAMP). Žalobce byl s podklady pro rozhodnutí seznámen dne 6. 1. 2021. Při seznámení navrhl doplnit dokazování o fotografie (založené v soudním spise), které mají dokládat společný život s družkou a jejím synem. Následně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

10. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany pro nepřípustnost žádosti. Nepřípustnost žádosti žalobce je spatřována v jejím opakovaném podání, aniž by byly uvedeny či zjištěny nové rozhodné skutečnosti. Skutečnost, že se v případě žádosti jedná již o (první) opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, vyplývá jak z napadeného rozhodnutí, tak z obsahu správního spisu a ani žalobce ji v žalobě nerozporoval. Sporné je, zda žalovaný řízení o této opakované žádosti oprávněně zastavil, nebo zda měl žádost posuzovat meritorně.
11. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení (o udělení mezinárodní ochrany) se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
12. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.
13. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo

zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

14. Rozsah skutečností, kterými se má správní orgán v řízení o opakované žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany zabývat, usměrnil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011 - 96, č. 2642/2012 Sb. NSS. V bodech 18 a 19 tohoto usnesení konstatoval a formuloval následující závěry: „*Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřípustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“

15. V navazující judikatuře pak Nejvyšší správní soud dále v řadě svých rozhodnutí rozvinul úvahy ohledně smyslu a účelu možnosti podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Konstatoval v nich, že tento institut neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Smyslem a účelem možnosti opakovaně požádat o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit nikoliv vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, která může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, na straně druhé však mají zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Může se jednat zejména o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času (např. změna situace v zemi původu, nebo změna osobních poměrů žadatele). Věcné projednání

opakované žádosti je však vždy výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, tedy princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 7 Azs 306/2019 - 67, ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019-27, nebo ze dne 6. 2. 2020, č. j. 9 Azs 338/2019-52).

16. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného uvedeným požadavkům odpovídá. K obecně formulovaným námitkám žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení správního řádu a zákona o azylu krajský soud uvádí, že v postupu žalovaného neshledal deficit. Žalovaný si pro rozhodnutí opatřil adekvátní podklady, zjistil stav věci dostatečně, přičemž přihlédl ke všemu, co v průběhu správního řízení vyšlo najevo, zohlednil okolnosti případu žalobce, zjistil všechny potřebné skutečnosti a zabýval se jednotlivými tvrzeními, která žalobce uváděl. Své závěry žalovaný uspokojivým způsobem odůvodnil.
17. Žalovaný se správně v souladu s § 11a odst. 1 zákona o azylu zabýval primárně přípustností opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Po prostém porovnání původní žádosti žalobce ze dne 19. 6. 2019, která je součástí správního spisu a údajů uvedených žalobcem v tomto řízení, je zřejmé, že žalobce v nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl v podstatě shodné důvody jako v řízení o předchozí žádosti (obecně obavy z uplatňování politických práv v Rusku se zřetelem k jeho účasti na protirežimní demonstraci v roce 2012). Jedinou nově tvrzenou skutečností je jeho vztah s družkou, se kterou se žalobce podle svých tvrzení poznal během předchozího azylového řízení a žije s ní a jejím synem ve společné domácnosti. Žalovaný se na stranách 4 a 5 napadeného rozhodnutí správně zabýval tím, zda by tvrzení žalobce o novém partnerském vztahu mohly zakládat důvod pro udělení doplňkové ochrany a s jeho závěry se krajský soud ztotožňuje. V podrobnostech odkazuje krajský soud na sice stručné, avšak dostačující odůvodnění napadeného rozhodnutí. K žalobním námitkám krajský soud dodává, že podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu mezinárodní závazky [zejm. článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.)] neukládají státu všeobecný závazek respektovat volbu osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi; podmínky uplatnění takové povinnosti státu se přitom vykládají velmi přísně. Neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. O povinnosti státu respektovat volbu země společného pobytu osob lze uvažovat v naprosto výjimečných případech. Doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu je tedy vyhrazena pro zcela mimořádné případy, kdy by samotné vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008 č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018 - 33 či ze dne 26. 3. 2020 č. j. 6 Azs 258/2019 - 31, č. 4030/2020 Sb. NSS, usnesení ze dne 30. 8. 2016 č. j. 4 Azs 142/2016 - 41 a mnohá další). Stran hrozícího porušení práva na soukromý a rodinný život Nejvyšší správní soud takový závěr výjimečně učinil např. v případě cizince, jehož manželka i malá dcera (obě české občanky) byly prakticky odkázány na jeho péči, neboť zdravotní stav manželky byl závažný a neumožňoval jí starat se o dítě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27). Za situace, kdy se ani ze samotných tvrzení žalobce nepodává nic, co by nasvědčovalo jeho výjimečné a

mimořádné situaci ve shora naznačeném smyslu, nebyl důvod podrobit žádost žalobce meritornímu posouzení. To platí také pro práva dítěte, na která žalobce v žalobě rovněž poukazoval. Jak správně poukazoval žalovaný, tak žalobce není biologickým otcem dítěte jeho partnerky a i v případě opuštění republiky o něj bude nadále postaráno matkou, když z tvrzení žalobce nevyplývá, že by matka nebyla schopna se o dceru sama postarat. Nebylo proto třeba doplňovat dokazování fotografiemi, kterými žalobce hodlal prokázat (podle obsahu protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 6. 1. 2021) jeho společné soužití a aktivity s družkou a jejím synem (společné procházky, hraní). Krajský soud nepochybně, že případný odjezd žalobce z České republiky může mít negativní vliv jak na soukromý a rodinný život žalobce, tak i jeho družky a dítěte, žalobce však netvrdil žádné mimořádné okolnosti, pro které by bylo namístě učinit výjimku a uvažovat o udělení doplňkové ochrany. Pouhá citová vazba a blíže nespecifikovaná tvrzení o finanční závislosti na žalobci, která zůstala pouze v obecné rovině, takovými mimořádnými okolnostmi bez dalšího nejsou.

18. K poukazu žalobce na množství soudních rozhodnutí v žalobě (týkajících se ochrany rodinného a soukromého života v azylových věcech) krajský soud uvádí, že je ani v jednom případě neshledal jako přiléhavé na danou situaci. V rozsudku ze dne 17. 9. 2010 č. j. 2 Azs 14/2010 – 9 Nejvyšší správní soud vskutku vytkl krajskému soudu konstatování, že „úpravu soužití stěžovatelky s druhem české státní příslušnosti, se kterým očekává narození dítěte, nelze uskutečňovat prostřednictvím zákona o azylu, ale výlučně v režimu právní úpravy pobytu cizinců“, což však žalovaný ani krajský soud v této věci netvrdí. Jak se podává z výše uvedeného, krajský soud s odkazem na citovanou judikaturu připustil, že doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu může být žadateli poskytnuta z důvodu ochrany jeho soukromého a rodinného života, jedná se však o případy zcela výjimečné, což ostatně potvrzuje také Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku. Obdobné závěry vyplývají z rozsudku ze dne 28. 11. 2008 č. j. 5 Azs 46/2008 – 71. V rozsudku ze dne 24. 7. 2013 č. j. 6 Azs 15/2013 – 35 pak Nejvyšší správní soud aproboval závěr městského soudu, který zrušil pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného správního orgánu o zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany s tím, že se žalovaný nevypořádal s otázkou, zda tvrzení žalobkyně stran délky pobytu v České republice, integrace do české společnosti, manželství a podnikání nepředstavují skutečnosti relevantní pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (žalovaný na rozdíl od nyní posuzované věci v rozhodnutí pouze konstatoval, že případné vycestování žalobkyně není v rozporu s mezinárodními závazky ČR). V rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2017 č. j. 4 Az 1/2016 zase městský soud uzavřel, že takovou výjimku pro udělení doplňkové ochrany představuje projednávaný případ, jelikož jinak osamocená těžce nemocná žalobcova matka potřebuje přítomnost svého syna a jeho vycestování je bezprostředně navázáno na výrazné zhoršení její psychiatrické diagnózy a již pouhé vycestování žalobce by porušilo článek 8 Úmluvy, což je opět zcela odlišný případ, který na rozdíl od situace žalobce splňuje nezbytný předpoklad mimořádné situace hodné zvláštního zřetele. Konečně rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 10. 2020 č. j. 60 Az 75/2019 – 33 a Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 7. 2020 č. j. 43 Az 36/2018 – 49 ze dne 31. 7. 2020, na které rovněž žalobce v žalobě poukazoval, byly zrušeny Nejvyšším správním soudem. V usnesení ze dne 9. 2. 2021 č. j. 9 Azs 226/2020 – 60 (kterým Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 7. 2020 č. j. 43 Az 36/2018 – 49) pak kasační soud mimo jiné zdůraznil, že zákon

o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu a činí tak pouze ve velmi výjimečných případech, přičemž konstatoval, že „žalobce ani v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani později v řízení před správním orgánem neuvedl žádný konkrétní důvod, pro který by bylo možné považovat okolnosti jeho případu za výjimečné. Skutečnost, že pobývá na území ČR značně dlouhou dobu a projevil přání zde žít se svými zletilými dětmi, nemůže být sama o sobě případem hodným zvláštního zřetele, pro který by měla být udělena mezinárodní ochrana“.

19. Pokud jde o vztah žalobce s matkou a sestrou, tak tím se žalovaný zabýval již v prvním rozhodnutí ze dne 27. 11. 2019 (str. 13 a 14) se závěrem, že případný zásah do soukromého a rodinného života žalobce neudělením mezinárodní ochrany nelze považovat za nijak nepřiměřený, neboť žalobce, jeho matka i sestra jsou státními příslušníky Ruské federace a rodinný život tak mohou naplňovat v Ruské federaci. Pokud žalobce s uvedeným závěrem nesouhlasil, měl možnost proti němu brojit žalobou proti rozhodnutí ze dne 27. 11. 2019 (podle obsahu spisu žalobce sice žalobu podal, ta však byla odmítnuta). V nové žádosti již prostor pro nové projednání již vyřešené otázky není, obzvlášť pokud žalobce ohledně rodinného vztahu k matce a sestře v opakované žádosti, v průběhu řízení o ní a ani v žalobě nic nového netvrdil.
20. Ve vztahu k bratrovi se žalobce v žalobě omezil na konstatování, že „na území České republiky má bratra, který má již české státní občanství“. Takto obecné konstatování rozhodně nemůže založit relevantní žalobní námitku ve prospěch věcného projednání žádosti, natož pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
21. Krajský soud k prvnímu nosnému bodu žaloby uzavírá, že postup žalovaného, který namítaný zásah do rodinného a soukromého života nezohlednil jako důvod pro meritorní projednání a rozhodnutí o opakované žádosti žalobce, je v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů a žalobci se jej nepodařilo svými námitkami vyvrátit.
22. Poslední okruh žalobních námitek se týká aktuální situace v Rusku. K této otázce je nutno předeslat, že žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu netvrdil žádnou zásadní změnu, ke které v zemi jeho původu došlo od posledního řízení. V žalobě pak poukázal na řadu aktuálních informací o Rusku, omezil se však pouze na jejich dílčí citace, ze kterých sice vyplývá kritika politického systému v Rusku, nevyplyvá z nich však, že by od předchozího rozhodnutí o žádosti žalobce (27. 11. 2019) došlo k tak výrazným změnám, které by se mohly nově negativně projevit v jeho hmotněprávním postavení. Krajský soud takové zásadní změny nespatřuje ani v aktuálních demonstracích na podporu Alexeje Navalného a reakcí bezpečnostních složek na tyto demonstrace, které jsou sice medializované, důvody pro nové posouzení obav žalobce z pronásledování nebo vážné újmy ve smyslu zákona o azylu v nich však krajský soud nespatřuje. Žalobce již v původním řízení popsal své napadení na protirežimní demonstraci v roce 2012, pro které měl být ošetřován a předvoláván na policii. V původním řízení také tvrdil obavy z pronásledování z politických důvodů, přičemž z obsahu spisu se nepodává, že by v řízení o opakované žádosti tvrdil cokoliv nového (resp. co by bez vlastní viny nemohl uvést v řízení o původní žádosti). Ostatně sám žalobce připustil, že si je vědom toho, že uvedl shodné skutečnosti ve věci jeho politické participace, jako u první žádosti. Jak již přitom krajský soud konstatoval výše, institut opakované žádosti neslouží k opakovanému

projednání již vyřešených skutečností, popř. k jejich upřesňování či skutkovému doplňování, o což se žalobce *defacto* v tomto novém řízení snažil. Z hlediska situace v Rusku považuje krajský soud za rozhodující, že žalovaný si opatřil aktuální zprávy o Rusku (viz výše) a uzavřel, že v Ruské federaci nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost (27. 11. 2019), k žádné změně, která by mohla představovat nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Bylo by možné si nepochybně představit podrobnější a obsírnější odůvodnění, ale vzhledem k tomu, že žalobce neoznačil žádné konkrétní změny v Rusku, jež by se dotýkaly jeho postavení ani žádné takové nové informace nevyšly v řízení najevo, tak i takové stručné odůvodnění ob stojí. Ani v aktuální situaci v Rusku tak nebyl shledán důvod pro nové meritorní posouzení žádosti žalobce. Proto krajský soud ani nepřistoupil k doplnění dokazování o předloženou lékařskou zprávu žalobce, která měla prokazovat napadení žalobce v roce 2012).

23. K námitce žalobce týkající se možnosti aplikace § 11a odst. 4 zákona o azylu lze ve stručnosti uvést tolik, že se jedná o ustanovení upravující diskreční pravomoc žalovaného, který „může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou“. Za podstatné v tomto kontextu považuje krajský soud, že žalovaný zkoumal a vzal v úvahu všechny relevantní okolnosti, které musely být zkoumány jako údajné nové důvody tvrzené žalobcem, a které mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu. Pokud přitom žalovaný dospěl k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, resp. nově tvrzené důvody jako azylově relevantní neshledal, implicitně tím uzavřel, že případ žalobce je případem běžným, neobsahujícím zvláštní důvody, které by měly vést k uplatnění této mimořádné klauzule (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019 - 74).
24. Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu pro její nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a procesně úspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože se ze spisu žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nepodávají.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 16. dubna 2021

JUDr. Martin Láníček
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje

[Zadejte text.]

Shodu s prvopisem potvrzuje